

Odpowiedź Ślizowskiego w sprawie o dzierżawę wieczystą majątku Marszowiec.

Or. Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. 29/200/1673 (d. WM 200), s. 505–507.

Edycja krytyczna Mateusz Mataniak.

15 IX 1834

[s. 505]

Oryginał

Odpowiedź p. Pawła Ślizowskiego
contra p. Janowi Bochenek.

Najwyższy Sądzie !

Wszystkie wniesienia Jana Bochenka przez niego nazwane uciążliwościami nie mogą zasługiwać na uwagę i odpierać prawnych zasad wyroku Sądu Apelacyjnego w dnia 1 lipca 1834 r. wydanego, te bowiem wniesienia, ponieważ już są przesądzone, po raz drugi onych pod decyzję sądową poddawać nie wolno. I to tylko przedstawia Ślizowski, co jest najgłówniejszego i do rzeczy należy. I tak, a) Sąd Apelacyjny dnia 19 kwietnia 1834 r. z wielu przedstawianych zasad, jedną najgłówniejszą przyjął, z art. 1325 KC, dlatego, że Jan Bochenek najmocniej był dwóch egzemplarzy punktów do umowy utrzymywał – i dał miejsce przysiędze. b) Sąd III Instancji w dniu 17 czerwca 1834 r. z powodu przyznania, że tylko był jeden egzemplarz punktów – utrzymał wyrok ten Sądu Apelacyjnego, i tylko uznał zbyteczność przysięgi nakazane – uchylając rekurs Bochenka jako niegruntowny. c) Na skutek takich dwóch orzeczeń ostatecznych Sąd Apelacyjny w dniu 1 lipca 1834 r. skoro Wielmożny Bochenek nie wykonał, ani mógł wykonać przysięgi, ani cofnąć swego przyznania, [s. 506] zastosował przepis art. 1325 KN do tego wypadku, to jest rozwinął zasadę poprzednio przez siebie i Sąd III Instancji przyjętą, i ostatecznymi orzeczeniami ustaloną. Utrzymywać zaś, że Sąd III Instancji ani zatwierdził wyroku apelacyjnego, ani uchylił, odpowiedzi ująć powinno, bo rozumie Ślizowski, że gdzie zbyteczność przysięgi na zasadzie przyznania uznana jest, a rekurs Wielmożnego Bochenka jako niegruntowny odrzucony – w którym także samo myślenie, jak dziś w mylnym zostało dowodzeniu i tłumaczeniu, pokazuje się. Przeto obecne rozwodzenie się jest i przeciw rzeczy osądzonej czynione. d) Pytam się teraz, czy w takim rzeczy położeniu, gdzie są już wyroki prawomocne, można co wniesić naprzeciwnie ostatniemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 1 lipca 1834 r. ? Bynajmniej, bo jeszcze raz powtarzam, że skoro wysilone zasady, a gruntowane: 1) Na mniemanej intromisji i dopiero wówczas w III Instancji utworzonej, przez którą myślał Wielmożny Bochenek nieprawne swe żądanie ratować, kiedy zagniony do wyznania, że był jeden egzemplarz punktów do umowy. 2) Na wmówionym jakoby wykonaniu punktów do umowy. Najwyższy Sąd już poprzednio wyrokiem swym dnia 17 czerwca 1834 r. oddalił, i tylko zasadę z art. 1325 KC przyjął, uznając tylko zbyteczność

przysięgi, i wcale zasad rekuresem Bochenka ujętych po osądzenie Sądowi Apelacyjnemu nie przesłał. Przeto teraz ponawianie tego wszystkiego [fragment nieczytelny] nie przyjęte [s. 507] tu w tym samym miejscu, jest tylko wycieńczeniem czasu drogiego. Lubo wszystko co tylko Wielmożny Bochenek wnosi, prostym zaprzeczeniem się znosi, i już przesądzone wszakże. O tę mniemaną intromisję był wzywany – nie złożył onej, wykonanie umowy ze strony Ślizowskiego nigdy nie nastąpiło, a wedle ustępu ostatniego art. 1325 KC tylko ten nie może czynić o nieważność punktów do umowy, kto wykonał ze swej strony umowę w akcie zawartą. Usiłowanie przez Wielmożnego Bochenka dopełnienia onej ze swej strony wcale nie szkodzi Ślizowskiemu ani pomaga Bochenkowi. Na koniec e) Spór ten już jest jako na drodze wykonania wyroków ostatecznych, a które gdy nie są drogą restytucji zniesione, ani nawet zaskarżone. f) Gdy tłumaczenie ustaw mylne, bynajmniej nie odpiera zasad gruntownych Sądu Apelacyjnego ani nie są wykazane za mylne i niestosowne, przeto powołując się na osnowę wniesień redakcją wyroku a quo objętych, na motywy samego wyroku, Ślizowski wnosi i uprasza Najwyższego Sądu: a) aby rekurs Wielmożnego Bochenka uchylić, jako bezzasadny. b) wyrok Sądu Apelacyjnego dnia 1 lipca 1834 r. w całej osnowie zatwierdzić i koszty prawne zasądzić. Kopię doręczam i wzywam Wielmożnego kolegę Soświńskiego o doręczenie w terminie prawnym repliki.

Kraków dnia 15 września 1834 r.

[Podpis] Boguński.

[cytowane przepisy: Kodeks Cywilny Napoleona, art. 1325]

[hasła: umowa kupna-sprzedaży, dokument prywatny, egzemplarze umowy, wykonanie umowy, koszty sądowe]